

Seveda nas zvabi čez prag
in na zavratna križišča nočnega mesta.
Seveda nam stoji ob strani.
Zavaja nas z bliskovitimi zgodbami.

Včasih spregledamo:
drugačen penast svet, v katerega tonejo razmajani zobje.
Ivnati kožuh poje, ko ga maje zimska sapa
na špici bele meniške kute.
Tam prižiga zamrzlo zimsko sonce luske,
ki neubogljivo odskakujejo.
Slika se hitro utrne,
ker on je ob nas, prijateljsko
si ližemo z njim tace.

Noč

Nadene nam povodec na vrat
in nas odpelje s sabo.
V parku nas spusti,
da tekamo in obohavamo drevesa,
drogove, kandelabre; požegnemo grmičke
in ni nam žal dlani, ki so občutljive,
ne podplato, ki so goli, da jih pečejo ledene črepinje.
Veselo migamo z golo zadnjico začudenim
pogledom prijateljev in znancev.
Tako jih pozdravljamo.

Seveda vpijejo: Žival.
Seveda pravijo: Sramota.

Požvižga nam. Nadene nam povodec.
Vodi nas po znanih cestah, kjer
se včasih zasvetlika spominski obraz kot cvet,
primrznjen na šipo.

V tla strmimo.
Beremo zgodbe iz reči in vonjev.
Nanje se prilepljamo v bučečih bučah.
On stopa ob nas potrpežljivo, saj se njegova misel
vlači po drugačnih zamejstvih.

Zagledamo Rožengruntarja.
Iz glave, iz rok in života mu rože rasejo.
Trmasto sklonimo glavo k zgodbam iz vonjev,
ker lučke srdito preskakujejo po zmrzali v naši buči.

Spet ga zagledamo: ves rožast, ves dišeč,
svetlečih nog nas oplazi Rožengruntar
skoz režo vserezumevajočih oči.

Tukaj zamigljamo s premrlo zadnjico in nekaj
zapijemo in zginemo. V kraj brez pomnenja.
Hočemo siničke,
ki jih skrivajo med jožki ženske.
To je potem. Pozneje. Ko pademo na tla.